د مرثيو کِتاب

١ ١ افسوس، افسوس، هغه ښاريه څنګه يواځې پاتې
شوه، چې په يو وخت کښې هغه د خلقو نه ډکه وه. هغه څنګه
لکه د يوې کونډې په شان شوه، هغه چې په يو وخت کښې په
قومونو کښې ډېره لويه وه. د نورو ښارونو په نسبت هغه لکه
د شهزادګۍ وه خو اوس هغه غريبه غلامه شوه. ٢ هغه
ټوله شپه په سلګو او ژړا تېروی، او په مخ يې د اوښکو
سېلابونه بهيږی. په ټولو عاشقانو کښې يې يو هم پاتې نۀ وو،
چې ورله تسلی ورکړی. د هغې ټولو دوستانو د هغې سره
بې‌وفائی کړې ده، او د هغې دشمنان جوړ شوی دی. ٣
يهوداه جلاوطن کړے شو، د ډېرو سختو مشقتونو سره هغه
د نورو مُلکونو په مينځ کښې اوسيږی، او د اوسېدو دپاره هغه
د آرام ځائ نۀ لری. د هغۀ دشمنانو هغه راګېر کړو، او هغۀ
ته د تښتېدو موقع نۀ وه. ٤ صيون ته د تلو لارې خالی دی
او ماتم کوی، څوک هم ورته اوس د اخترونو دپاره نۀ راځی.
د ښار دروازې ټولې خاموشه شوې دی، او د دې اِمامان
اسويلی کوی. د هغې پيغلې غمژنې دی، او د هغې تکليفونه
تراخۀ دی. ٥ د هغې دشمنان په هغې اختيارمن شول، او د
هغې دشمنان آرام او پُرسکونه ژوند تېروی. مالِک خُدائ
داسې ځکه وکړل، چې سرکشی يې ډېره وه. د هغې ماشومان
ونيولے شول، او لرې مُلک ته جلاوطن کړے شول. ٦ د
لور صيون ټوله لوئی ختمه شوه، او د هغې نه ټول شان او
شوکت لاړو. شهزادګان يې لکه د هغه هوسو په شان شول،
چې د څرن ځائ موندلے نۀ شی. هغوئ خو دومره کمزوری

شوی وُو، چې د ښکاری نه تښتېدلے نۀ شول. ۷ یروشلم
ښارېِ ته هغه وخت یاد دے په کومو ورځو کښې چې
زورېدلې او سرګردانه وه، ټول قیمتی څیزونه ورته یاد وُو
کوم چې پخوا هغې سره وُو. کله چې هغه د دشمن لاسونو
کښې پرېوته، او داسې هیڅ څوک نۀ وُو چې د هغې مدد
وکړی، دشمن د هغې د شکست تماشه کوله او د هغې په
راغورزېدلو خوشحاله شو. ۸ یروشلم ښارېِ سخته ګناه
وکړله او د هغې په وجه پلیته شوه. هر چا چې د هغې عزت
کولو اوس ورته سپک ګوری ځکه چې دوئ هغه بربنډه او
عاجزه ولیده. هغه په خپله په زوره زبیرګی کوی او د شرم نه
خپل مخ په لاسونو پټوی. ۹ د هغې په لمن د ناپاکئ داغونه
لګېدلی وُو، هغې د خپل اَنجام څۀ سوچ نۀ کولو، د هغې
راغورزېدل وحشتناکه وو، څوک داسې نۀ وو چې هغې له
تسلی ورکړی. ”مالِکه خُدایه، زما دې تکلیفونو ته وګوره،
ځکه چې دشمن په ما غالب شوے دے.“ ۱۰ دشمن خپل
لاسونه وراوږدۀ کړل او د هغې ټول قیمتی څیزونه یې لوټ
کړل. هغې په خپله ولیدل چې غېر قومونه د هغې مقدس ځائ
ته داخل شول، اګر چې تا دغه خلق خپل جماعت ته د
داخلېدو نه منع کړی وُو. ۱۱ ټولو خلقو یې د روټئ په تلاش
کښې آهونه کول. د خوراک دپاره یې خپل قیمتی څیزونه
خرڅ کړل چې پرې خپل ځانونه ژوندی وساتی. ”اے مالِکه
خُدایه، ما ته وګوره زۀ څومره سپکه کړے شوې یم. ۱۲
ولې ستاسو دپاره دا هیڅ هم نۀ دی، تاسو ټول څوک چې په
لاره تېرېږئ؟ راشئ او وګورئ کۀ چرې زما په شان غم او
درد بل چرته وی، کوم چې مالِک خُدائ نازل کړو په هغه
ورځ چې هغه په قهر وو. ۱۳ هغۀ بره د آسمان نه اور

راولېږلو او هغه زما هډوکو ته ورکوز شو. هغهٔ زما پښو ته
جال وغوړولو او زهٔ يې د تلو نه منع کړم. هغهٔ زهٔ ګنګس
کړې پرېښودم او ټوله ورځ بيماره وم. ۱۴ زما سرکشی يو
جغ پورې تړلے شوې وه او د هغهٔ لاسونو دا تړلی ؤو. هغه
زما په غاړه بار شو او زما زور يې ختم کړو. مالِک زهٔ هغوئ
ته حواله کړمه د چا چې زهٔ مقابله نهٔ شم کولے. ۱۵ مالِک
زما ټول فوجيان رد کړل کوم چې ما سره ؤو. هغهٔ زما
خلاف د لښکر اعلان وکړو چې زما ځوانان غوبل کړی.
مالِک د يهوداه نيازبين ښار لکه د انګور په شان په لنګرئ
کښې نچوړ کړو. ۱۶ نو په دې کارونو زهٔ ژړېږم او سترګو
نه مې اوښکې بهيږی. نزدې څوک هم نشته چې ما له تسلی
راکړی او يا ما له حوصله راکړی. زما ماشومان غمژن
شوی دی ځکه دشمن په ما غالب دے.“ ۱۷ صيون خپل
لاسونه د مدد دپاره غزوی، خو هيڅ څوک نشته چې تسلی
ورکړی. مالِک خُدائ د يعقوب خلاف حکم وکړو چې د هغهٔ
ګاونډيان به د هغهٔ دشمنان شی. د يروشلم نه د هغوئ په مينځ
کښې پليته کپړه جوړه شوې ده. ۱۸ ”مالِک خُدائ په حقه
دے ځکه ما د هغهٔ د حکم نه سرکشی کړې ده. خو اے ټولو
خلقو ما ته غوږ شئ، زما غمونو او دردونو ته وګورئ، زما
پيغلې ښځې او ځوانان سړی د جلاوطنئ دپاره بوتلے شوی
دی. ۱۹ ما خپلو عاشقانو ته آواز وکړو خو هغوئ ما له
دوکه راکړه. کله چې اِمامانو او مشرانو د خپلو ځانونو
ژوندی ساتلو دپاره خوراک لټولو نو هغوئ په ښاريه کښې
مړهٔ شول. ۲۰ وګوره، اے مالِکه خُدايه زهٔ څومره زورېدلې
يم او زما روح خفه دے او زړهٔ مې ناسازه دے ځکه چې زهٔ
ډېره سرکشه وم. بهر په کوڅو کښې تُورې د بچو نه خلاصه

کړم او په کور کښې دننه هم مرګ راپسې دے. ۲۱ هغوئ
واورېدل چې ما څنګه زېرګی کول خو داسې څوک نشته
چې ما له تسلی راکړی. زما ټولو دشمنانو زما د تکليفونو په
حقله واورېدل او هغوئ خوشحاله شول چې دا تا په ما
راوستی دی. هغه ورځ پرې راوله د کومې چې تا اعلان کړے
دے نو هغوئ به هم زما په شان شی. ۲۲ د هغوئ ټول
بدکارونه دې تا ته ښکاره شی. هغوئ له هغسې سزا ورکړه
لکه څنګه چې تا ما له زما د ټولې سرکشۍ په وجه راکړې ده.
زما کړاونه او زېرګی زيات دی او زما زړهٔ بېقراره شوے
دے.“

۲ ۱ افسوس، مالِک په خپل قهر د لور صيون نيا زېين
ښار د شرم سره مخ کړو، هغهٔ د اِسرائيل شان و شوکت د
آسمان نه زمکې ته راوغورزولو. هغهٔ په خپل کور باندې هيڅ
رحم ونهٔ کړو کله چې هغه په قهر او غضب کښې وو. ۲
مالِک په بېرحمۍ سره د يعقوب د اوسېدو ټول ځايونه تباه
کړل. او په خپل قهر کښې هغهٔ د لور يهوداه د ښار مضبوطې
قلعه ګانې راوغورزولې. په بېعزتۍ سره هغهٔ زمکې ته
بادشاهی او د دې بادشاهان راوغورزول. ۳ هغهٔ په خپل
قهر و غضب کښې د اِسرائيلو ټول طاقت ختم کړو. کله چې
دشمن حمله وکړه نو مالِک خپل ښے لاس د هغوئ مدد نه
وروستو کړو. هغه په اِسرائيل کښې لکه د اور لمبه شو او
ګېرچاپېره هر يو شے يې وسوزولو. ۴ هغهٔ لکه د دشمن په
شان خپله لينده راښکله او هغهٔ خپل ښے لاس لکه د دشمن
ګزار ته تيار کړو. هغهٔ هغه ټول ووژل څوک چې په مونږ
ګران وُو، هغهٔ خپل غضب لکه د اور په شان د لور صيون په

نیازبیني خېمې راوورولو. ٥ مالِک د هغوئ د دشمن په
شان شو، هغهٔ اِسرائیل تباه کړو، هغهٔ د هغهٔ ټول محلونه تباه
کړل، د هغهٔ مضبوطې قلعه ګانې یې تباه کړې. هغهٔ د لور
یهوداه ښار په ماتمونو او مرثیو کښې اضافه وکړه. ٦ هغهٔ
خپل کور داسې په آسانه راوغورزولو لکه تهٔ به وائې چې په
باغ کښې یې جونګړه راوغورزوله، او د عبادت مقدس ځائ
یې تباه کړو. مالِک خُدائ په صیون مقدس اخترونه او د
سبت د ورځو یادونه هېر کړل. په خپل سخت قهر او غضب
کښې یې بادشاه او اِمام دواړه رد کړل. ٧ مالِک خپله
قربانګاه سپکه کړه، او خپل مقدس مقام یې پرېښودلو. هغهٔ
د دشمن لاسونو ته د خپل محلونو دېوالونه حواله کړل.
دشمن د مالِک خُدائ په کور کښې چغې کړې لکه څنګه چې
د اختر په ورځ خلق کوی. ٨ مالِک خُدائ دا فیصله وکړه
چې د صیون ښار دېوالونه وران کړی. هغهٔ د ورانولو دپاره د
ناپ تول ګز راوغزولو او خپل لاس یې د هغهٔ د تباهئ نه منع
نهٔ کړو. د هغهٔ دېوالونه او د هغهٔ مورچې یې په ماتم آخته کړې
او دواړه په یو ځائ تباه شول. ٩ د یروشلم دروازې په
زمکه کښې ډوبې شوې دی، او د هغې اړمونه او تالې یې تباه
کړې دی. د هغې بادشاه او شهزادګان نورو قومونو ته
جلاوطن کړے شوی دی. نور د مالِک خُدائ نه شریعت نهٔ
ملاویږی او نهٔ نورې وحی د هغهٔ پیغمبرانو ته د مالِک خُدائ
نه راځی. ١٠ د صیون مشران په زمکه په خاموشئ سره
ناست دی. هغوئ په خپلو سرونو خاورې اچولې دی او د
ټاټ جامې یې اغوستې دی. د یروشلم پېغلو جینکو خپل
سرونه د شرم نه زمکې ته ټیټ کړی دی. ١١ زما سترګې د
خفګان نه په ژړا ستړې شوې دی. زما زړهٔ د غم نه نا آرامه

دے. زما زړۀ د خفګان نه چاؤدلے دے، په دې وجه چې زما
خلق تباه شوی دی ځکه چې د پيو او وارۀ ماشومان بې‌هوشه
دی او د ښار په سړکونو دپاسه مړاوی کيږی. ١٢ هغوئ
خپلو ميندو ته ژاړی چې، ”خوراک او څښاک چرته دے؟“
هغوئ لکه د زخميانو په شان بې‌حاله دی، د ښار په کوڅو
کښې بې‌حاله دی او هغوئ د ژوند نه لاس ووينځلو د مور په
غيږ کښې د هغوئ ژوند ختم شو. ١٣ زۀ ستا په حقله څۀ
ووايم، او د چا سره دې برابره کړمه؟ اے يروشلم لورې، تا د
څۀ سره مقايسه کړمه چې تا ته تسلی درکړمه؟ اے صيون
پېغلې لورې، د سمندر د ژوروالی په اندازه ستا تباهی ده،
څوک به تا ته شفا درکړی؟ ١٤ ستا پېغمبرانو ستا دپاره
بې‌مطلبه او دوکه مارې روياګانې وليدلې. هغوئ ستاسو
ګناهونه ښکاره نۀ کړل چې تاسو د جلاوطنۍ نه بچ کړی. خو
تاسو ته يې د دروغو او بې‌لارې کوونکی پېغامونه واورول.
١٥ هغوئ ټول څوک چې په دې لاره تېرېږی هغوئ تا پورې
ملنډې وهی. هغوئ د مسخرو نه خپل سرونه خوځوی او د
لور يروشلم ښار پورې خندا کوی. ”آيا دا هغه ښار نۀ وو
کوم به چې يادېدو، او په خپل ښائست کښې بې‌عيبه وو، او د
ټولې دُنيا د خوشحالۍ سبب وو؟“ ١٦ ستا ټول دشمنان تا
پورې خندا کوی، او ستا خلاف يې خپلې خولې کولاو کړې
دی، هغوئ نيغ نيغ ګوری او خپل غاښونه چيچی، او هغوئ
چغې وهی چې، ”مونږ هغه لواړه تېره کړه. مونږ د دې ورځ
انتظار کولو او آخر مو وليدله.“ ١٧ نو مالِک خُدائ خپل
مقصد پوره کړو، هغۀ د خپل مقصد خبردارے ورکړو، چې
د ډېر پخوا نه يې خبردارے ورکړے وو، هغۀ په بې‌رحمۍ
سره هر څۀ تباه کړل. هغۀ ستا دشمنان په تا خوشحاله کړل

او هغهٔ ستا د دشمنانو زور په تا اوچت کړے دے. ١٨
مالِک ته په زوره چغې ووهه، اے د نیازبین صیون لور
دېوالونو، د اوښکو نِهرونه دې لکه د سېلاب په شان وبهېږی،
په شپه او ورځ کښې دې وبهېږی. خپل ځان ته آرام مهٔ
ورکوه او په سترګو دې ژړا مهٔ بندوه. ١٩ "راپاځه، او په
شپه کښې ژړا وکړه، په هره شېبه کښې د مالِک په حضور
کښې د خپل زړهٔ حال راڅرګند کړه. او خپل لاسونه هغهٔ ته
پورته کړه د خپلو ماشومانو د ژوند دپاره څوک چې د کوڅو
په هر ګوټ کښې د لوږې نه مړهٔ کېږی." ٢٠ وګوره، اے
مالِکه خُدایه، او غور وکړه. تا داسې د چا سره کړې دی؟
ولې میندې دې خپل ماشومان خوری چې هغوئ زیږولی
دی؟ ولې اِمامان او پېغمبران دې د مالِک په مقدس کور
کښې قتل کړے شی؟ ٢١ زاړهٔ او زلمی په کوڅو کښې پراتهٔ
دی، په زمکه په کوڅو کښې زما ځوانې ښځې او ځوانان
سړی په تُوره راغورزولے شوی دی. د خپل قهر په ورځو
کښې تا هغوئ مړهٔ کړل او په بې‌رحمئ سره مو حلال کړل.
٢٢ تا د هرې خوا نه زما دشمنانو له دعوت ورکړو لکه چې
د اختر د ورځ دپاره دې راغوښتی وی. او د مالِک خُدائ د
قهر په ورځو کښې نه څوک تښتېدلے شُو او نه څوک بچ
کېدلے شُو. هغوئ څوک چې ما زیږولی وُو او په ما ګران
وُو زما دشمن هغه تباه کړل.

٣

١ زهٔ هغه کس یم چا چې د مالِک خُدائ د غضب د
چُوکې نه تکلیفونه لیدلی دی. ٢ هغهٔ زهٔ په راښکلو تیارې ته
راوستم چې هیڅ رڼا په کښې نهٔ وه. ٣ یقیناً چې هغهٔ زما په
خلاف خپل لاس ټوله ورځ بار بار راوچت کړو. ٤ هغهٔ زما

تول ځان په وهلو تک شين کړو او زما هډوکی يې مات کړل.
۵ هغهٔ زهٔ په ترېخوالى او غمونو کښې ايسار او راګېر
کړے يم. ۶ هغهٔ زهٔ په زوړ قبر کښې په توره تياره کښې
کښېنولم. ۷ هغهٔ زهٔ په دېوالونو کښې راګېر کړم چې ونهٔ
تښتم او په درنو زنځيرونو يې تړلے يم. ۸ تر دې چې ما
آواز وکړو او مدد دپاره په چغو وژړېدم، هغهٔ زما دُعاګانو ته
توجو نهٔ ورکوله. ۹ هغهٔ زما لارې د تراشلے شوو کاڼو په
دېوال بندې کړې دى، او هغهٔ زما لارې ګډې وډې کړې دى.
۱۰ هغه لکه د مېلو زما په انتظار کښې پروت دے او لکه
چې زمرے د حملې دپاره پټ شوے وى. ۱۱ هغهٔ زهٔ د لارې
نه بې‌لارې کړم، او ټوټې ټوټې يې کړم. او هغهٔ زهٔ وران ويجاړ
او بې‌ياره بې‌مددګاره پرېښودم. ۱۲ هغهٔ خپله لينده راښکله
او د خپلو غشو دپاره يې نښه وګرځولم. ۱۳ هغهٔ زما زړهٔ
سورے سورے کړو او د خپل تيردان په غشو يې وويشتم.
۱۴ زهٔ د خپلو خلقو د خندا ذريعه شوم، ټوله ورځ ما ته
پيغورونه کوى. ۱۵ هغهٔ زهٔ په ترخو خوراکونو موړ کړم، او
د څښلو دپاره يې د تريخ ګنډير نه ډکه پياله راکړه. ۱۶ هغهٔ
زما په غاښونو کښې باجرى ورکړه، او په خاورو ايرو کښې
يې ومندلم. ۱۷ زما زړهٔ د سلامتيا نه خالى شوے دے او ما
نه هېر دى چې خوشحالى څهٔ ته وائى. ۱۸ نو زهٔ دا وايم،
”زما طمع او اُميد لاړو او څهٔ چې زما د مالِک خُدائ نه اُميد
وو هغه ختم شو.“ ۱۹ زما مصيبتونه او خوار و زار
ګرځېدل ما ته ياديږى، او هغه ما ته د ګنډير نه هم تراخهٔ دى.
۲۰ زهٔ بار بار د هغهٔ په حقله سوچ کوم او زما روح په ما
کښې پرېشانه دے. ۲۱ خو بيا هم زهٔ په خپل سوچ کښې دا
راولم او په دې وجه زهٔ بيا هم اُميدوار يم. ۲۲ د مالِک
خُدائ پائيداره مينه هيڅکله نهٔ ختميږى او د هغهٔ رحم هيڅکله

نهٔ ختمیږی. ۲۳ د هغهٔ رحم او مینه هر سحر نوے او تازه
کیږی او د هغهٔ وفاداری بےشانه لویه ده. ۲۴ ”مالِک خُدائ
زما نصیب دے،“ او زهٔ خپل ځان ته دا وایم، ”نو په دې وجه
زهٔ به د هغهٔ نه اُمید ساتم.“ ۲۵ مالِک خُدائ هغه چا سره
ښهٔ دے څوک چې په هغهٔ باور کوی او هغه کس څوک چې
د هغهٔ تلاش کوی. ۲۶ دا ښهٔ ده چې یو کس په خاموشئ
سره انتظار وکړی، د مالِک خُدائ خلاصون ته انتظار
وکړی. ۲۷ د یو کس دپاره دا ښهٔ ده چې په ځوانئ کښې جغ
یوسی، ۲۸ چې په خاموشئ کښې ځان له کښېنی، څهٔ چې
مالِک خُدائ پرې ایښے وی. ۲۹ هغه دې خپل ځان پړمخې
په خاورو کښې وغورزوی، کېدے شی چې څهٔ اُمید پاتې وی.
۳۰ ظالم ته دې د وهلو دپاره خپل مخ ورواړوی او د هغهٔ د
لاسه دې بےعزتی قبوله کړی. ۳۱ ځکه مالِک به انسان د تل
دپاره نهٔ رد کوی. ۳۲ دا کهٔ هغه غم راولی، هغه به رحم هم
کوی، د هغه مینې په مطابق چې ډېره او پائیداره ده. ۳۳ هغه
چا ته په تکلیف رسولو نهٔ خوشحالیږی او نهٔ څوک په غم
آخته کوی. ۳۴ کله چې په مُلک کښې ټول قیدیان د پښو
لاندې چخنی کړی، ۳۵ او کله چې یو انسان د خُدائ تعالیٰ
په وړاندې د بل چا حق په زور وهی، ۳۶ کله چې یو سړے
په عدالت کښې څوک د اِنصاف نه محروموی، ولې مالِک
داسې ظلم نهٔ ګوری؟ ۳۷ څوک په خپل حکم څهٔ کار کولے
شی ترڅو چې مالِک په خپله د هغې حکم نهٔ وی کړے؟ ۳۸
ولې د خُدائ تعالیٰ د خوا نه ښهٔ او بد دواړه نهٔ راځی؟ ۳۹
نو بیا ژوندے انسان ولې شکایت کوی کله چې ورته د خپلو
ګناهونو سزا مِلاو شی. ۴۰ راځئ چې مونږ خپلې طریقې
وآزمایو او مالِک خُدائ ته واپس راوګرځُو. ۴۱ راځئ چې په

اخلاص خپل لاسونه پورته کړُو او آسمانی خُدائ پاک ته
داسې ووایو، ﴿٤٢﴾ ”مونږ گناه او سرکشی وکړه او تا مونږ
معاف کړی نهٔ یُو. ﴿٤٣﴾ تا خپلې د قهر جامې واغوستلې او
مونږ پسې شوې او په بېرحمئ سره دې مونږ مړهٔ کړُو. ﴿٤٤﴾
تا خپل ځان په وریځ کښې ونغښتلو ترڅو هیڅ دُعا هم تا ته
در ونهٔ رسیږی. ﴿٤٥﴾ تا مونږ پلیت کړُو او د قومونو په مینځ
کښې دې رانه د گند ډېرے جوړ کړُو. ﴿٤٦﴾ زمونږ ټولو
دشمنانو زمونږ خلاف خپلې خولې وازې کړې. ﴿٤٧﴾ یرې
واخستُو او په کنده کښې وغورزیدُو. تباهی او بربادی
راباندې راغله. ﴿٤٨﴾ زما د خلقو د تباهئ په وجه زما د سترگو
نه د اوښکو سیندونه بهیږی. ﴿٤٩﴾ زما سترگو نه به اوښکې
جاری وی بې له آرام کولو نه، ﴿٥٠﴾ ترڅو چې مالِک خُدائ
پاس د آسمان نه نظر واچوی او دا حال وگوری. ﴿٥١﴾ چې
کله زهٔ په ښار کښې د ټولو ښځو حالت گورم نو زما زړهٔ
غمژن شی. ﴿٥٢﴾ هغوئ څوک چې هیڅ بېهیڅه زما دشمنان
وُو هغوئ لکه د مرغئ په شان زهٔ وویشتم. ﴿٥٣﴾ هغوئ زهٔ
ژوندے په کنده کښې ورواچولم او په ما یې کانی راوویشتل.
﴿٥٤﴾ اوبهٔ زما تر سره راورسېدلې او وئیل مې چې ډوبیږم.
﴿٥٥﴾ اے مالِکه خُدایه، ما د کندې د بېخ نه ستا په نامه مِنت
زاری وکړه. ﴿٥٦﴾ تا زما خواست اورېدلے دے، خپل غوږونه
مهٔ بندوه، د مدد دپاره زما آواز واوره. ﴿٥٧﴾ تهٔ ما ته رانزدې
شوې کله چې ما درته آواز وکړو، تا ما ته وفرمائیل چې
یریږه مه. ﴿٥٨﴾ اے مالِکه، تا زما مسئله راوچته کړه او تا زما
ژوند بچ کړو. ﴿٥٩﴾ اے مالِکه خُدایه، کوم بد چې ما سره
وشُو تا هغه ولیدل، زما د مسئلې اِنصاف وکړه. ﴿٦٠﴾ تا د
هغوئ د انتقام ټول اور ولیدو، د هغوئ ټولې منصوبې زما

خلاف دی. ۶۱ اے مالِکه خُدایه، تا د هغوئ ټول پیغورونه
واورېدل، د هغوئ ټولې منصوبې چې زما خلاف دی. ۶۲
زما مخالفین ټوله ورځ زما خلاف پس پس او ګنګوسې کوی.
۶۳ هغوئ ته وګوره، سحر نه تر ماښامه پورې، زهٔ د هغوئ
د پیغورونو په سندرو کښې نمونه یم. ۶۴ اے مالِکه خُدایه،
هغوئ ته بدله ورکړه، هغوئ ته د خپل عمل په مطابق بدله
ورکړه. ۶۵ هغوئ په زړونو غمژن کړه او ستا لعنت دې په
هغوئ باندې وی. ۶۶ هغوئ په خپله غصه کښې راونیسه،
مالِکه خُدایه، د زمکې د مخ نه یې جارُو کړه.“

۴ ۱ وګورئ چې د سرو زرو ځلا څنګه تته شوه، او چې
خالص سرهٔ زر څنګه بدل شوی دی، او د مقدس ځائ کانړی
د هر یو سړک په هر ګوټ کښې خوارهٔ وارهٔ شُو. ۲ د
صیون بیش قیمته ماشومان، چې د خالص سرو زرو په تول
وُو، خو اوس هغه لکه د خاورین لوښو په شان دی، لکه چې
کُلال جوړ کړی وی. ۳ تر دې چې ګیدړه هم خپلو
ماشومانو ته سینه ورکوی، خو زما خلق ظالمان شوی دی
لکه شترمرغ چې په صحرا کښې وی. ۴ د پیو د ماشومانو
ژبې انښتې دی او د تندې نه تالو ته ورغلې دی. ماشومان
روټۍ پسې ژاړی خو هیچا سره هم نشته چې هغوئ له
ورکړی. ۵ هغه چا چې به خوندور خوراکونه کول هغوئ
اوس په کوڅو کښې د لوږې نه مرهٔ کیږی. هغوئ چا چې به
قیمتی کپړې استعمالولې اوس هغوئ د ګند په ډېرو کښې د
خوراک لټون کوی. ۶ زما د خلقو سزا د سدوم د خلقو نه
زیاته ده، کوم چې په یو شیبه کښې تباه شُو او هیچا پرې
لاس ونهٔ مروړلو. ۷ د صیون حکمرانان د واورې نه زیات

صفا ؤو او د پیو نه زیات سپین ؤو. د هغوئ بدن د مرجانو نه زیات سور وو، او د هغوئ شکلونه او صورتونه د نیلم کاڼی په شان ښکارېدل. ﴿٨﴾ خو اوس د هغوئ مخونه سکارو نه زیات تور دی. هغوئ په لارو کوڅو کښې د خلقو د پېژندګلو نه وتی دی. د هغوئ څرمن د هغوئ هډوکو پورې انښتې ده او هغه لکه د پوستکی په شان اوچه شوې ده. ﴿٩﴾ هغوئ څوک چې په تُوره مړهٔ شوی ؤو د هغه چا نه ښهٔ ؤو چې د قحط نه مړهٔ شوی ؤو. او د پټی نه د فصل د نشتوالی په وجه هغوئ د لوږو نه مړهٔ شول. ﴿١٠﴾ کله چې زما قوم تباه کېدو نو د لوږې نه مهربانه میندو هم خپل ماشومان پاخهٔ کړل او وې خوړل. ﴿١١﴾ مالِک خُدائ خپل ټول غضب په دوئ ظاهر کړو او هغهٔ خپل سخت قهر رانازل کړو. هغهٔ په صیون کښې اور بل کړو. او هغه یې تر بنیادونو وسوزولو. ﴿١٢﴾ د دُنیا بادشاهانو په دې یقین نهٔ کولو، او نهٔ پرې د دُنیا یو اوسېدونکی باور کولو، چې مخالفین او دشمنان به د یروشلم په لویو دروازو کښې راننوځی. ﴿١٣﴾ خو دا د هغې د پېغمبرانو د ګناه په وجه وشو او د اِمامانو په جرمونو سره وشو، چا چې د ښار په مینځ کښې د صادقانو وینه تویه کړه. ﴿١٤﴾ هغوئ لکه د ړندو په کوڅو کښې سرګردانه ګرځېدل. او په وینو داسې لت پت ؤو چې چا یې جامو له د لاس وروړلو جرأت نهٔ کولو. ﴿١٥﴾ ”اخوا شئ ناپاکو،“ خلقو په هغوئ چغې ووهلې، ”اخوا شئ، اخوا شئ، لاس مهٔ راوړئ.“ نو بیا هغوئ لرې وطنونو ته وتښتېدل او په غېرو قومونو کښې سرګردانه ګرځېدل خو هیچا هلته پاتې کېدلو ته نهٔ پرېښودل. ﴿١٦﴾ مالِک خُدائ په خپله هغوئ خوارهٔ وارهٔ کړل او نور یې د هغوئ قدر نهٔ کولو. خلقو نهٔ د اِمامانو عزت کولو او نهٔ یې په مشرانو

رحم کولو. ۱۷ په ډېرو کتو مو سترګې ړندې شوې خو
بې‌فائدې، هيڅ مدد رانۀ غلو. مونږ د داسې يو قوم په انتظار
وُو چې زمونږ بچ کول د هغوئ د وس کار نۀ وو. ۱۸ مونږ
په خپلو کوڅو کښې نۀ شُو ګرځېدلے ځکه چې دشمن راته
مورچه شوے دے. زمونږ آخر رانزدې شوے وو، او زمونږ
ورځې شمېرلے شوې وې، ځکه چې زمونږ اَنجام رارسېدلے
وو. ۱۹ زمونږ دشمنان به د باز نه زيات تېز وُو، کۀ مونږ به
غرونو ته وزغلېدو نو هلته به يې پېدا کړُو او کۀ په صحرا
کښې به پټ شُو نو هغوئ به هلته زمونږ انتظار کولو. ۲۰ د
مالِک خُدائ غوره کړے شوے بادشاه چې زمونږ د ژوند
ساه ده، هغه د هغوئ په دام کښې راګېر شوے وو، د چا په
حقله چې مونږ وئيل چې، ”د هغۀ د سورى د لاندې به مونږ د
قومونو په مينځ کښې اوسيږو.“ ۲۱ اے د ادوم لورې، اوس
خندا او خوشحالى وکړه، او تاسو څوک چې په عُوض کښې
اوسيږئ، تاسو ته به هم د مالِک خُدائ د غضب پياله
درکړے شى، تاسو به نشه شئ او خپل ځان به برېنډ کړئ.
۲۲ اے صيون لورې، ستا سزا به پوره شى، هغه به تا نور
په جلاوطنۍ کښې ونۀ ساتى. خو اے د ادوم لورې، هغه به تا
له ستا د ګناهونو سزا درکړى او ستا ګناهونه به ښکاره
کړى.

۵ ۱ اے مالِکه خُدايه، رایاد کړه چې په مونږ څۀ وشو،
وګوره چې زمونږ څنګه بې‌عزتى شوې ده. ۲ زمونږ ميراث
غېرو ته حواله شوے دے او زمونږ کورونه پردو خلقو قبضه
کړى دى. ۳ مونږ يتيمان او بې‌پلاره شوى يُو او زمونږ
ميندې کونډې شوې دى. ۴ مونږ د څښلو اوبۀ او د

سوزولو خشاک په بیعه اخلو. ۵ هغوئ څوک چې مونږ
پسې وُو راته په سر ناست دی او مونږ ډېر ستومانه شُو خو
هيڅ آرام ته مو نۀ پرېږدی. ۶ مونږ خپل ځان مِصر او
اسور ته حواله کړو چې مونږ ته پوره روټۍ مِلاو شی. ۷
زمونږ پلار نيکۀ ګناه وکړه خو هغوئ مړۀ دی او اوس مونږ د
هغوئ د ګناه سزا خورو. ۸ غلامان په مونږ حکومت کوی
او هيڅ څوک نشته چې مونږ د هغوئ د لاس نه آزاد کړی.
۹ مونږ د روټۍ پيدا کولو دپاره خپل ځان په خطره کښې
اچولے دے ځکه چې په ټوله علاقه کښې وسله وال ګرځی.
۱۰ زمونږ څرمن لکه د تنور په شان ګرمه ده، د قحط د ډېر
تاو نه سوزېدلې ده. ۱۱ په صيون کښې د ښځو عزت لوټ
شوے دے او د يهوداه په ښارونو کښې د پېغلو عزت لوټ
شوے دے. ۱۲ دوئ شهزادګان د لاسونو نه راځوړند کړی
دی او د مشرانو بې‌عزتی يې کړې ده. ۱۳ په ځوانانو په زور
مېچنې ګرځولے شی، او زلمی د لرګو د درنو بارونو لاندې په
تکليف روان دی. ۱۴ مشرانو د ښار په دروازه د جرګو
ځايونه پرېښودل او ځوانانو خپل ساز و سرود پرېښودو. ۱۵
زمونږ د زړۀ خوشحالی رانه اخستے شوې ده او زمونږ ګډا
په ماتم بدله شوې ده. ۱۶ زمونږ نه تاج و تخت اخستلے
شوے دے، افسوس په مونږ ځکه چې مونږ ګناه کړې ده.
۱۷ ځکه د دې په وجه زمونږ زړونه مات شوی دی او د ژړا
په وجه زمونږ نظر کم شوے دے. ۱۸ دا چې د صيون غر
وران ويجاړ پروت دے او ګيدړان په کښې اوسيږی. ۱۹ خو
تۀ اے مالِکه خُدايه، د تل دپاره حکومت کوې او ستا تخت په
ټولو نسلونو کښې قائم پاتې کيږی. ۲۰ تا ولې مونږ بلکل هېر
کړی يُو؟ تا ولې مونږ ډېرو ورځو نه پرېښی يُو؟ ۲۱ اے
مالِکه خُدايه مونږ ځان ته راوبله، مونږ بحال کړه او زمونږ

حال د مخکښې په شان کړه. ۲۲ ولې تا مونږ تل دپاره رد
کړی یُو؟ او تهٔ مونږ ته د حد نه زیات غصه یې؟

pashtobibles.org © یوسفزی ۲۰۱۹